

Beste donateurs,

Hierbij de eenentwintigste nieuwsbrief. Met de rubriek 'Onze paarden', de actie aankoop eigen stallen en land, gulle gevers, promotie en bijzonder bezoek.

Onze paarden

Met al onze *pensionado's* gaat het prima. Tot en met 30 oktober hebben ze de hele dag de wei in gekund en stonden ze alleen 's nachts op stal. Met ingang van 1 november begon weer het winterseizoen oftewel overdag met z'n allen een aantal uren in de buitenbak en de rest van de dag en nacht op stal. Met het trieste weer in de maanden november en december, voortdurend regen en stormachtige wind, vonden de paarden het trouwens bepaald geen straf om langer op stal te staan. Diverse keren, als het buiten guur en nat was, kostte het nogal wat overreding om de dames en heren de stalruimte uit te krijgen...Nadat de deuren van hun stallen open werden gezet, bleven ze gapend in hun stal staan ('Ik sta hier zo lekker, waarom moet ik naar buiten!!') of treuzelend op het middenpad rondscharrelen ('Moet je dat weer eens zien! Daar wil je toch niet in staan?!') of ze liepen fijn andermans stal in ('Mij niet gezien! Heb jij nog een lekkere hap in je box liggen?'). En eerlijk is eerlijk: op die donkere, regenachtige dagen is het met de stalverlichting aan in hun frisse en heldere stalruimte ook een stuk gezelliger dan buiten... Ik heb een aantal malen, als ik op zondag de paarden naar buiten bracht, met flinke bossen kuil onder de arm langs de dames en heren moeten paraderen om ze 'uit de tent te lokken'. Uiteraard was het bijna altijd Tarzan die als eerste toehapte. Zodra ik, de kuil onder de armen geklemd, in hoog tempo naar de buitenbak rende, vloog ze me in galop dwars door de modder achterna om een hap te nemen. De rest kwam er dan vlot achteraan.

Hierbij weer een verslag hoe het met ieder dier afzonderlijk gaat:

Berthus

Begin oktober hebben alle paarden weer hun 'winterbeurt' gehad: de halfjaarlijkse injecties tegen rhino, tetanus en influenza en de controle en behandeling van hun gebitten. Markus de Vries, de stalhouder, had me er al eens op gewezen dat onze oudjes – gewend als ze zijn om zonder halster naar binnen en buiten te gaan – allang doorhebben dat, zodra je met een halster aankomt, er 'iets mis is'. Oftewel voor de paarden moet er wat gebeuren waar ze geen zin in hebben: een behandeling door de hoefsmid of de dierenarts...Berthus spant natuurlijk weer de kroon in, je zou bijna zeggen, 'halsstarrig' gedrag. Ons kent ons. Liefst vóór dierenarts of hoefsmid er zijn, neem ik de tijd om Berthus op andere

Berthus, zonder halster, in de sneeuw. Rechts: Jane

ideeën te brengen. Zodra ik naar z'n box loop met een halster in mijn hand, gooit Berthus letterlijk de kont tegen de krib: hij draait zich demonstratief om, zijn achterste breeduit voor de staldeur. Hem op een of andere manier dwingen heeft geen enkele zin. Dan wordt Berthus echt kwaad en zie je hem aanstalten maken om een beste trap uit te delen. Dwang werkt bij hem averechts. Dwang heeft hij in z'n werkend leven al meer dan genoeg meegemaakt. Pensioen is pensioen. Het juiste recept bij Berthus is en blijft altijd vriendelijkheid en geduld (met een lekkere hap als extra argument uiteraard..). Ik doe de deur van z'n stal open en blijf bij de ingang staan. En begin met 'het goede gesprek':

"Berthus, jongen, we moeten even praten. Over onze relatie..." Mensen die daar getuige van zijn gaan

altijd lachen. Wat ik zeg doet er natuurlijk niets toe. Maar al pratend tegen hem, op vriendelijke toon, draait Berthus z'n hoofd om en kijkt me aan met een blik die doet smelten. Zo van 'waarom doe je dit nou! Je weet dat ik hier geen 'nee' tegen kan zeggen...'. In mijn hand heb ik een hapje bix of slobber. Al pratend, maar stil blijven staand op dezelfde plek, steek ik hem die hand toe. Berthus draait zich dan langzamerhand helemaal om en komt stapje voor stapje dichterbij. Hij neemt op afstand – hoofd ver uitgestoken - voorzichtig een eerste hapje van het lekkers in mijn hand. Als ik zou proberen hem dan snel het halster om te doen, heeft hij alle ruimte om zich direct op volle snelheid om te draaien en kan ik weer helemaal overnieuw beginnen. De kunst is de tijd te nemen en het goede moment te vinden. Net zo lang met hem te praten en hapjes te voeren tot hij helemaal ontspannen en rustig naast me staat. Wanneer ik hem dan zeg "En zullen we nu maar het halster omdoen?" is Berthus overtuigd. Hij blijft stil staan en laat moeiteloos het halster om z'n hoofd glijden. Berthus is geen 'Ja Maar'-type. Vanaf dat moment werkt hij zonder problemen mee met hoefsmid of dierenarts. Het kost tijd en moeite om hem weer in het gareel te krijgen, maar het hééft wat: z'n hele werkende leven stond hij aan een halster vast in een stand. En toch mooi na zijn pensioen een vrijgevochten oudje geworden!

Quido

Quido is gelukkig weer helemaal op gewicht. Met het warme weer deze zomer kreeg hij prompt diarree en verloor een aantal kilo's. In het najaar kon hij op stal in alle rust – zonder concurrentie van de dominante dieren – die kilo's er weer aan eten. Markus heeft hem een tijd van extra kuil voorzien en van het oude paardenvoer kreeg hij grote porties. Met resultaat. Je kunt zijn ribben niet meer zien. Ook zijn wintervacht is lekker dik. Hij ziet er weer uit zoals het hoort: als een goed doorvoed en gezond paard. Quido is altijd even opgewekt, vrolijk en lief. Een echt mensenpaard. Hij houdt van een aai over zijn bol. Als het zulk slecht weer is, dat ik de paarden eerder binnenhaal en de wanden van Quido's stal nog schoon moet maken (want daar zit gegarandeerd bij hem altijd poep op), dan vindt hij het echt gezellig als ik zijn box binnen kom. Hij duwt goedmoedig zijn neus tegen me aan en snuffelt wat aan m'n emmer sop of mijn nek als ik voorover buig. Een knus karwei, poetsen bij Quido.

Jane

Onze Jane ziet er geweldig uit. Gezond, goed op gewicht, met een dikke, krullende, roodbruine wintervacht. Regelmatig ligt daar een laag modder overheen na een fikse rol in de natte buitenbak. Heel vreemd was wat er deze nazomer gebeurde: Berthus was woedend op Jane, uitgerekend zijn Jane. Zo kwaad heb ik hem in al die jaren nog nooit gezien. Wat de aanleiding was, daar kom je niet achter. Maar ze moet hem heel erg geïrriteerd hebben. Op een zonnige najaarsmiddag was ik bezig de paardenmest uit de wei te halen en stond met de kruitwagen en de riek aan de kant van de sloot.

Plotseling hoorde ik Jane piepen en zag Berthus en Jane, in volle galop, zij aan zij aan de overkant van de wei voorbij vliegen. In een haakse hoek, vlak naast de sloot gingen ze de bocht om. Berthus was des duivels. Al galopperend, oren plat in de nek, tanden ontbloot, stak hij z'n hoofd ver uit en beet keer op keer naar Jane. Arme Jane was doodsbang. Ze piepte en poepte van angst. Bij de volgende hoek kwamen ze in volle vaart, nog steeds zij aan zij, recht op me af. Ik had even een visioen van twee paarden voor een Romeinse strijdswagen die op je af komen stuiven. Vlak voor de kruitwagen waar ik achter stond, weken ze uiteen. Jane vloog mij aan de rechter- en Berthus aan de linkerkant voorbij. Er volgde nog een rondje in hetzelfde tempo voordat Berthus stopte. Jane hoefde die dag, maar ook een aantal dagen daarna, niet meer in zijn buurt te komen. Zijn oren gingen plat en gaven maar één signaal: wegwezen!

Berthus en Jane zijn weer dikke vrienden

Berthus' tanden hadden Jane vijf lange krassen aan

weerszijden van haar lijf bezorgd. Geen diepe wonden, dus wondspray kwam er niet aan te pas, maar de schrik zat er wel in. Wat was er gebeurd dat Berthus zó boos was geworden? Op Jane, zijn lievelingsmerrie! Is er een paardenpsycholoog in de zaal?

Paarden zijn paarden. Het gaat heftig toe als het mis is, maar als iets uitgevochten is, is het ook over. De krassen in Jane's vel zijn allang genezen, er is geen schram meer te zien. De ruzie is vergeten. Berthus en Jane zijn weer even dikke vrienden als voorheen.

Tarzan

Onze mooie, stoere, grote merrie met het kleine hartje. Dit najaar liet ze weer zien hoe ze kan schrikken van heel kleine dingen. Haar watervrees – althans haar vrees om door een plas te lopen die na regen voor de stalruimte ligt – is verdwenen. Maar die vrees komt prompt terug als die plas er ook maar iets anders uitziet. Bijvoorbeeld als er een kloddertje witte verf in drijft... Tarzan gaat altijd voorop als de paarden binnengehaald worden. Naar stal betekent: eten!! Met haar ogen strak gericht op de voerbak met de lekkere hap die aan haar staldeur hangt, stapt ze dan in vlot tempo naar binnen. Maar deze keer zag ik, vlak voor ze de stal in zou stappen, haar blik met schrik naar de plas met de vervlek gaan en jawel hoor, ze draaide zich razendsnel om en ging er in galop

Tarzan en de grote stap...

vandoor. Retour buitenbak. Als één paard schrikt, doen ze het allemaal. Prompt vloog de hele kudde Tarzan achterna... Dus moest er eerst grondig gebezemd worden om ieder spoortje verf te verwijderen. Er is maar één manier om Tarzan mee te krijgen: eten! De voerbak moest pal voor haar neus gehouden worden om haar stapje voor stapje terug te leiden naar de stal. Tarzan gooide de rem er op vlak voor de stalruimte en keek met grote ogen naar het beetje water dat was overgebleven (let wel: een paard met een schofhoogte van ruim 1.70 m en zo'n 700 kilo zwaar bekijkt uitvoerig een plasje van 3 cm diep en 30 cm breed....) en besloot toen de grote stap te wagen: de voerbak achterna de stal in. ('A giant step for...')

Ginger

Ginger zit bij de topgroep qua conditie en vacht. Ze ziet er gewoon prachtig uit. En ze is en blijft ons modelpaard met haar gedrag bij bezoek van dierenarts en hoefsmid.

Bijzonder bezoek

2 Oktober kregen onze *pensionado's* leuk en heel bijzonder bezoek van Frank Dales, de directeur van de landelijke **Nederlandse Vereniging tot Bescherming van Dieren**. Frank Dales had er echt tijd voor uitgetrokken en we hebben in alle rust de opzet en de plannen van de stichting kunnen bespreken. Natuurlijk ging Frank ook de wei in om persoonlijk met de oudjes kennis te maken.

Links: Frank Dales, directeur landelijke Dierenbescherming. Rechts: Berthus, BM-er (Bekend Manegepaard), stichter van het bedrijf

Actie eigen stallen, eigen land:

Ik had gehoopt jullie de datum te kunnen noemen waarop de koopakte voor de loods met stalruimte, de strook weiland van 1.000 m² achter de loods en de oprit naar de weg getekend zou gaan worden. In augustus vond een bespreking plaats met de landelijke Dierenbescherming en de Afd. Leeuwarden van de Dierenbescherming over het aanvullende bedrag dat nodig is voor die aankoop. Er is de

De Dierenbescherming Afdeling Leeuwarden kreeg een stal op naam. Met veel dank aan Koos Pietersma, de voorzitter, voor zijn inzet voor en steun aan de stichting: Stal Koos!

toezegging van de landelijke **Nederlandse Vereniging tot Bescherming van Dieren** voor een gift van € 15.000,= en de **Afdeling Leeuwarden van de Dierenbescherming** doet nogmaals een schenking van € 5.000,=. De dan nog benodigde lening van € 30.000,=, die in vijf jaar moet worden afgelost, komt er. Dat is zeker. Alleen is er nog overleg gaande tussen de afdeling en de landelijke vereniging wie van beide partijen die lening gaat verstrekken. Op dit moment in ieder geval heel veel dank aan de Afdeling Leeuwarden voor nogmaals een gift van € 5.000,00 en aan de landelijke vereniging voor de toegezegde schenking van € 15.000,00. Na het tekenen van de koopakte krijgt de notaris van ons de volgende opdracht: de statutenwijziging waarmee we een aan de Dierenbescherming gelieerde stichting worden.

Nog meer gulle gevers:

Van de **Stichting DierenLot** kregen we in 2008 geld voor de aanleg van de mooie stalverlichting. Voor onze stalruimte hadden we nog één grote wens: ramen in de zij- en achterwand. Als de schuifdeuren openstaan is er volop daglicht in de stal. Maar als bij slecht weer die deuren dicht moeten, is het ook direct donker... De **Stichting DierenLot** schonk ons € 2.000,= als bijdrage voor ramen in de stallen! Er komen vijf ramen: drie in de wand achter de stallen van Berthus, Jane en Ginger en twee in de achterwand. Heel veel dank bij deze aan de **Stichting DierenLot**.

Promotie

- In het **decembernummer 2009 van Beestenboel**, het blad van de Afdelingen Leeuwarden, Harlingen en Sneek van de Dierenbescherming komt een artikel over de stichting.
- Als de koopakte getekend is gaat er een **persbericht uit naar regionale en landelijke media**.
- Esther Liano, onze ambassadrice, bemiddelde voor onze deelname met het standje aan het evenement '**130-jarig jubileum van het Fries Paarden Stamboek**' op 23 en 24 oktober in de Frieslandhal. Hierbij onze dank aan de organisatie *BCM* en het *FPS* voor de kosteloze deelname. Er kwam veel bezoek in de stand, we kregen er zes nieuwe donateurs bij en verkochten volop spulletjes voor het goede doel. De opbrengst was € 243,00!

Het thema van het jubileum was het Friese paard dat de hele wereld heeft veroverd. Elke show was gewijd aan een land of continent. Het evenement was in één woord fantastisch. *Het Frysk Jeugdorkest* begeleidde *live* alle nummers en speelde de sterren van de hemel. Syb v.d. Ploeg (jawel, van De Kast!). opende de avond met het ontroerende nummer 'Een nieuwe dag' oftewel in het *Frysk 'In nije dei'*. Rond de zingende Syb liep en draafde in alle vrijheid – gehuld in wolken nevel - een kudde jonge Friese paarden. Esther Liano nam maar liefst drie optredens voor haar rekening. Een er van was de Oostenrijk show. Samen met zeven ruiters op Friese en Lippizaner paarden reed Esther op de muziek van de Weense wals. Naast de acht ruiters walsten acht dansparen mee. Een sprookje om te zien...Heel bijzonder was het Amerika nummer. Het *Advendo Corps* uit Sneek (60!

De Amerika show

muzikanten), liep al musicerend in figuren door de bak. Vier turnsters die de band leidden, wierpen brandende fakkels hoog de lucht in om ze weer behendig op te vangen. Ruiters op Friese paarden

reden ondertussen – vaak in galop! – tussen de 'paden' door die de band al lopend creëerde. Dit optreden kreeg een minutenlange staande ovatie. De hele zaal ging uit zijn dak. Tot op het hoogste niveau: Koningin Beatrix, de beschermvrouw van het *FPS*, was 24 oktober in de zaal. Ze zou er tot de pauze zijn, maar vond de show zo goed dat ze besloot de hele avond te blijven.

De volgende Nieuwsbrief

De volgende Nieuwsbrief ontvangen jullie eind maart 2010. Met het financiële jaarverslag 2009, het laatste nieuws over de aankoop van stallen en land, promotie en natuurlijk met verhalen over de paarden. Bij deze voor jullie allemaal fijne feestdagen en een heel goed en gezond 2010 toegewenst. Graag tot maart volgend jaar!

Met vriendelijke groet, Ineke de Groot,

Stichting Opvang Oude Manegepaarden en -Pony's in Friesland.
Frans van Mierisstraat 37, 8932 KR Leeuwarden.
Nieuwe rekeningnummer Triodos Bank. 39.02.11.818
www.pensioenpaard.nl e-mail: info@pensioenpaard.nl
Tel. (na 19.00 uur) 058 – 2 12 45 25